

ritama, ja lis tema suur lämmel lõrra lobmaku kibutas, seal oli siinine suli illa nii selge, et veel vise pääera võrast Matsi viis mõõratu jämedat sõrme wōis õra lugeda. Õel-dasje illa, et sirjaidna ei mõju nii fui suusdona, — wōib olla, aga fui ta nii selgeste ja nähtavalt saab naba siiste sirjutud nagu Mats seda mõistis toimetada. Siis illa teeb inimese veel tūlk targemaks fui suusdona. Seda oli wōisa wollatumade waimude ja vahurate peiste kildas selgeste nāha. Reed kes teda enne oma mõngulanniks ja tuanarrilks olirad pidanud, hallastiwod vast märka lugu pidama, ja fui sellegil temaga mõogi oli viendoda, see tegi seda illa nii, et mõni hea wals maad wōi mõni uks, ned wōi meelompi tema ja Matsi rüsiha wobel oli, et ta mitte ei ulatanud sirjutamia. Ra veuleomadli teadsiwad ja tundsiwad Matsi sirjutustundti. Õel ta sūl neunde wästa mitte polnud, Matsil oli selleks liiga pehme sūdo, aga fui mõni hobune wōi weis wästifuds hallas, no siis illa joi wopju, mis mõnel ajal matsis mäletada. Juhines wobest, fui Mats uñdalote kampa mõistas oli, et waimud mõisa hoodtega lirilu lasti. Wöteri siis riimati Mats illa bea meelega sutiatis, tema mõistis loom-dega ümber fäia ja fui Mats vullis oli, siis polnud enam piitsa waja sagfa wōito, hobused traavisiwod muidugi, mis rõõm aina nāba.

Sai poiss nii oosia mietteistkünneliseks, seal tabus wali isa poissile fa wäitest meeble head teba. Siioomaani oli isa alati terareta silmaga selle üle walwanud, et poissil mitte uhluse juur sündames tärtama ei holla. Ra riite poest pidas ta poissi õige pingul, nõnda polnud Mats veel oma mietteistkünnne aadla seos mitte jaapameheteks jaanud, „post-lod poissle head sūl”, oli isa illa ütelnud, fui wana tādi, üts heo sündamega wana tüdrus, ses Matsil kadunud ema asemel oli, wobest la sest oli juttu teinud, et „teistel füla-jõmpülastel jaapad, mieie Matsil pole übti.” Mats ise ei pannud muisngusest wälistest osjost palju tähelegi. Ta oli harjunud seda alati beats orwama, mis isa ütles ning jaadis, mund fui siig sage tömmimine selja peale ja sinna ligiforda, see wobest pani ta mõtlema ning selle mõlemise

wili oli, et ta isa enam fartis fui ormaastas. Quid isa fa armastust ei pärinudki woid aina furtust ning nõnda sai-wad nad launis hōsli ütssteisega fordva. Jäl oli waja mõisa killawooriga linna minna, ning et üts tee ja faks aega oleks, siis pani ta teise ree peale mõne foti edie ja poissi otsa, et see la lõrrals linna nāba saabs. Enne aga losi ta wana tādi poissile tulijued pütsid õmmelda. Tādi, les Matsi wāga armastas ja bellitas, oli juba juvel naqu oimanud, et poissi talve isearaliffu ublet arlike latet moja ning oli selle tarbels ihe lõige suve hästi linu kõrutanud. Ra teadis tādi, et walge riie mitte nii talve lõandmisets ei lõlba, ning siis oli tal targu wālja armata, mõisugune wārw fa lõige mõnuusam ja edaram oleks. Nii-suguiseid mõiteid tāis, fāis ta juvel sagedadie lütacitedega nõuu pidamas. Kas ta pidi riide sinipetti kostima, wārw oli ju hea, aga piisut tebar teba. Rübatamusta ja levakoort oleks wōinud fa wāga hästi tarvitada ja peaaegu edf oleksi tāi poissile muistad pütsid muretsenud, aga üts fūla eit ütles, et see ei fāia mitte häoti loßtu, fui muistad ju muidugi ja nūud veel muistad pütsid fa — siin waja wäbele nimetada, et tōdit nõuu oli Matsile kintsvütsid teba, nogu lõis lūlud landsiwad — „talm ojad muidie pütsja üle pea ei lanna”, ütles fūla eit veel jutu lõpetusel, „need on salste aejad.” Aga luda oleks lugu fui poissile punased pütsid teeks? „Kus fa selle füüruga läbed?” — tõllas teine lahte fūla eit ja wāile Mauni lõrmas tömmas rātilu siime ette. „Punased pütsid poissile! Reed õmbleb ju illa tolle muidugi sagedadste lüllalt. Lõse aga punaye jäeda. Ja laupmebel pole vraegu punast pundi, sellist wārvi teed. Nūud peab hoopis uns punane wārvi pulber tulema, le tent teab, luda sellega wārmatalie. Onu fui veel edespidi tütarlastele punaseid seeliluid jaome, holla nūud veel poistele punaseid pütsa fa tegema!”

Tādi jāi ju üena lurnval. Üts wārw ei lõlwanud, teine polnud hea, tõlmas polnud jaada ja wārvi redel hollas ju otsa lõppema, sest sell ajal veel nii föiki wārvoist ei tunitud nagu vraegu. Kõik püsunid ja hollid, lillad ja